

тільки від рівня набутих знань, а й від особистісних якостей, адже викладач повинен бути креативним, творчим, цілеспрямованим, етичним, толерантним і духовно збагаченим. *Оскільки кожен хореограф несе за собою певну плянду культури*, то кожен викладач-хореограф повинен керуватися принципом від простого до складного.

Принагідно відзначити, що окрім викликів, з якими стикаються здобувачі вищої освіти в умовах воєнного стану, є і певні переваги. По-перше, підвищення відповідальності та дисципліни, оскільки вони повинні бути готові до навчання та виконання своїх обов'язків у будь-якій ситуації. По-друге, розвиток креативних навичок, що сприяє застосуванню нових підходів та інтернет ресурсів при формуванні графічних зображень композиції. По-третє, поглиблення своїх знань та навичок, самоосвіта на різних платформах та інтернет-ресурсах, таких як: Prometheus — українська платформа масових відкритих онлайн-курсів, яка дає можливість переглядати безкоштовні навчальні курси університетського рівня від викладачів; Освітній Хаб EduHub.in.ua — українська платформа навчальних курсів, спрямована на розвиток soft skills молоді; Format Factory, Sony Sound Forge, Bigasoft Total Video Converter, Xilisoft Video Converter — форматуючі програми, спрямовані на виокремлення музики з відео для створення фонограм.

Окреслені аспекти сприяють розв'язанню професійних хореографічних завдань, що виникають у реальних ситуаціях педагогічної діяльності в умовах сьогодення. При цьому слід наголосити, що з урахуванням складних обставин, у яких знаходиться Україна, всі учасники освітнього процесу повинні обов'язково дотримуватися академічної доброчесності. Відповідно до ст. 42 Закону України «Про освіту» академічна доброчесність — це сукупність етичних принципів та визначених законом правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання та провадження наукової (творчої) діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання та / або наукових (творчих) досягнень.

Резюмуючи викладене, слід зазначити, що освітній процес з підготовки майбутніх хореографів є складним та різностороннім і вимагає значної уваги та спеціальних підходів, особливо в умовах воєнного стану. Утім, використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій та інтерактивних методів навчання за підтримки викладачів сприятиме успішному завершенню навчання здобувачами вищої освіти та збереженню зацікавленості до обраної професії.

Є. Сластина

СТРУКТУРНО-ЛЕКСИЧНІ ХОРЕОГРАФІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОБУДОВИ ПАССАМЕЦЦО

Ye. Slastina

STRUCTURAL AND LEXICAL CHOREOGRAPHIC FEATURES OF THE CONSTRUCTION OF THE PASSAMEZZO

Важливим завданням сучасних досліджень у галузі мистецтва хореографії є систематизація нових знань і виявлення певних правил та закономірностей, на основі яких формувались танцювальні стилі та розвивалась теорія хореографії.

У XVI столітті існувала ціла група імпровізаційних танців, а саме: Canario, Galliard, La Corrente, La Nizzarda, Tordiglione, Pavaniglia та Passamezzo. Особливість цих танців у тому, що виконавці, вивчивши основну схему танцю та низку різноманітних варіацій (*mutanze*) та переходів (*passeggi*), могли за своїм бажанням

їх варіювати, доповнюючи власними і видуманими на ходу. Ці танці збереглися як у вигляді зафіксованих схем, так і у вигляді добірок варіацій та переходів, а саме в книгах: Fabrizio Caroso "Il Ballarino", "Nobiltà di Dame" та Lupi Livio "Mutanze di Gagliarda, Tordiglione, Passo e Mezzo, Canari, e Passeggi".

Пассамеццо (Passamezzo, або Passo e Mezzo) — це імпровізаційний танець, популярний в кінці XVI — на початку XVII ст. Танець складався з елементів, які виконавці могли варіювати відповідно до того, що вони хочуть і можуть станцювати. Залежно від вмінь виконавців, цей танець може бути як складним, так і простим. Існують описи варіацій та структури цього танцю з музикою у двох підручниках Фабріціо Карозо, а також у книзі Лупі Лівіо є описання 45 варіацій. Музика до пассамеццо існувала у двох формах: пассамеццо антика і пассамеццо модерна. У підручниках з описаннями пассамеццо надається музика саме пассамеццо антика, вона складається з характерної традиційної послідовності певних акордів. Основний елемент танцю пассамеццо — це паседжіо. Паседжіо — це певна послідовність кроків, яка виконується в структурних елементах, а також коли партнер виконує варіацію. Існує велика кількість різноманітних паседжіо для кавалерів і дам.

Основними вимогами при виконанні ренесансних танців загалом і безпосередньо пассамеццо є те, що погляд, поворот голови і корпус мають бути весь час спрямовані на партнера; також корпус має бути сильно підтягнутим, а ноги витягнутими в колінах. Особливо це важливо при виконанні варіацій, стрибків та обертів. Характерною особливістю є те, що темп танцю має бути дуже повільним. Це обумовлено певною манерою виконання, а також тим, що складні варіації, які передбачаються при виконанні пассамеццо, не можливо виконати у швидкому темпі не втрачаючи грації.

В підручниках надані послідовності кроків у варіаціях, але автори не надають ритмічний малюнок їх виконання, залишаючи певний простір для фантазії виконавця. Тому при реконструкції можуть бути різні варіанти ритміки однієї і тієї ж варіації.

Типовою структурою пассамеццо є: вступ (реверенца та 2 контіненти), далі кавалер і дама виконують паседжіо по колу, потім варіація кавалера, в той час як дама виконує паседжіо. Після цього вони разом виконують коду варіації, потім дама виконує свою варіацію, а кавалер — паседжіо. Так повторюється кілька разів. Карозо надає три варіації для дами і три для кавалера. В кінці партнери знову виконують разом паседжіо по колу, але вдвічі коротше, ніж на початку танцю, таким чином вони міняються місцями. Після цього знову повторюються варіації з паседжіо і разом паседжіо по колу таким чином, щоб опинитись на своїх місцях, які були на початку танцю. Остання частина танцю — це закінчення, воно складається з двох контінентів та реверенци.

Таким чином, можна зробити висновок, що пассамеццо мав циклічну структуру. Танець складався у вигляді певного хореографічного діалогу. Композиція будувалась відносно виконавців в парі. Це свідчить про те, що центром уваги був саме партнер, відповідно основною задачею було справити враження, насамперед, на конкретну особу. Імпровізаційність та варіативність цього танцювального жанру сприяє вираженню індивідуальності, і це добре узгоджується з гуманістичним принципом епохи Відродження.